

han baissere, hvor det er Direktøren belejligt, at der baissere; han faar i Forvejen at vide, hvad ifølge Erklæringen i Morges ingen anden kan have røbet end selve Direktøren for Det forenede Dampskibsselskab, og han bruger denne sin Viden saadan, at han derved tjener en Formue.

Nu er det, jeg, og jeg tør vist nok sige den offentlige Mening med mig, forlanger, at dette Interview af 11. Juli og alle Omstændigheder, der knytter sig dertil, maa gøres til Genstand for en grundig Undersøgelse. Og Bankkommissionen er det egnede Redskab dertil, ja, som jeg sagde i Gaar, er det efter min Formening dens Pligt at gøre det, fordi det hænger nøje sammen med hele den Glückstadtiske Spekulationsvind, som har været medvirkende og Hovedaarsag til Landmandsbankens Sammenbrud. Der var det, jeg i Gaar beklagede, at den højtærede Justitsminister i et offentligt Interview ikke blot har nægtet at lade 11. Juli Erklæringen komme til en saadan Undersøgelse, men endogsaa har forbudt Bankkommissionen at lade foretage en saadan Undersøgelse. Den højtærede Justitsminister ser forbavset op. Det er da godt, at jeg har taget selve Interviewet med op paa Talerstolen, det fandtes i „Politiken“ for 11. December.

„Politiken“ spørger Justitsminister Rytter om forskellige Ting, ogsaa om denne Undersøgelse vedrørende 11. Juli-Interviewet, og Justitsminister Rytter svarer først: „Kommissionen maa holde sig til den konkrete, foreliggende Opgave. Den er ikke stillet som Domstole i Almindelighed. De kan inddrage under en Undersøgelse, hvad de vil. Det kan Kommissionen ikke. Den maa holde sig til, hvad der er fastsat i Loven“. Det var jo Parolen den Gang i første Halvdel af December, medens man i September sagde: Alting skal undersøges til Bunds; det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde: intet skal stikkes under Stolen, Justitsministeren sagde det samme: Undersøgelse til Bunds. Dermed maa vel ogsaa være forstaaet Undersøgelse til Tops, det er i Virkeligheden det samme. Saa kom i December en anden Parole gennem en Artikel i Dagbladet „Børsen“, som jeg citerede i Gaar, gennem det ærede Medlem Hr. Pürschels Tale til de konservative Studenter om, at Kommissionens Opgave var meget indskrænket, ja, han var i den Grad bange for, at Kommissionens Opgave skulde blive udvidet og for omfattende, at han i samme Aandedræt forlangte en Skærpelse af vor Injurielovgivning, ganske det samme,

som den højtærede Forsvarsminister gjorde forleden Dag i Svendborg. Han er bange for, at Sandheden skal komme frem og den offentlige Presse skal gøre sin Pligt og skaffe saadanne Forhold klart oplyst.

Det er den gamle provisoriske Tale fra Estrups Tid, det er de samme Mennesker, som under den vestindiske Sag i Efteraaret 1916 var ude af sig selv af Forargelse over mig og vilde have mig ekskluderet af Journalistorganisationerne, fordi jeg havde forlangt Hjemmelsmanden frem i Anledning af Røbelsen af en Statshemmelighed. Og da vi i den vestindiske Kommission tilkaldte de Mænd, Redaktør Witzansky og andre, som maatte vide Besked med, hvem der havde røbet denne Statshemmelighed, kom Kommissionen til det Resultat, at de behøvede ikke at svare derpaa, og Venstrepressen og Højrepressen forlangte ikke Bagmanden frem, dækkede ham for Ansvar for Indiskretionen i den vestindiske Sag, hvor det var en strafbar, en efter vor Straffelov meget strafbar Handling, der havde fundet Sted, nemlig Røbelsen af en Statshemmelighed. Og jeg, der vilde have Hjemmelsmanden frem for at faa det hele stillet i klar Belysning, blev angrebet for at ville Pressefriheden til Livs, og man vilde have ekskluderet mig af Journalistorganisationerne!

Nu vel, Justitsministeren følger i dette Interview i „Politiken“ for 11. December den nye Parole: Kommissionen maa ikke brede sig for meget, optage for meget. Saa spørger „Politiken“: Ja, men der er jo Interviewet af 11. Juli, kunde denne Sag ikke blive indanket for Kommissionens Undersøgelse og Afgørelse, hvad der var saa meget mere Grund til, som „Politiken“ havde ønsket det, og „Berlingske Tidende“ havde selv givet sit Samtykke dertil, ganske vist med den Tilføjelse, at det vilde være komisk. Jeg tror, „Berlingske Tidende“ var særdeles glad ved, at samme Dag stod det ærede Medlem Hr. Pürschel frem og sagde: Det kan der ikke være Tale om, men „Berlingske Tidende“ havde dog givet sit Samtykke. Dertil svarede den højtærede Justitsminister, der nu synes forbavset: „Nej, den Sag kan Kommissionen ikke tage op, medmindre den faar et direkte Paalæg derom fra Ministeret. Og jeg gaar ud fra som givet efter Udfaldet af den sidste Undersøgelse, at det vil Ministeriet ikke foranledige“. Saa svarer „Politiken“: „De to Forhold har dog egentlig ikke noget med hinanden at gøre“, hvorpaa Justitsministeren til Slutning svarer: „Resultatet